

Да останеш ИСТИНСКИ

Моника Илиева със сбъднатата си мечта – музикантите от Б.Т.Р.

Познато ли Ви е чувството, че имате толкова много неща, които искате да кажете, а не знаете как да започнете – емоциите бушуват във Вас, мислите Ви се стрелкат из главата? Така се чувствам аз сега, пишейки тези редове. И ако се питате, че защо пък...? Отговорът на този въпрос е много прост – защото трудно се описва усещането за сбъдната мечта. Мечта, зародила се в ранна детска възраст, разгоряла се в периода на израстването и нетленна дори на хиляди километри от Родината. Мечта, на която, година след година, е предопределено Несбъдване. Докато един ден, случайно, става реалност именно в Прага. Моята мечта се сбъдна на 21 март – датата, на която Б.Т.Р. решиха да направят своя първи концерт в чешката столица.

Денят беше четвъртък – ставайки за работа се чувствах щастлива, тръпнеща от очакване, нищо не подозираща, че ми предстои много повече, отколкото съм си представяла. А именно, броени часове преди концерта, бях помолена да взема лично интервю от групата. Нямах как да не се съглася, но предполагам можете да си представите ужаса, нервите и същевременно трепета от едно такова начинание. Разбира се, всичкият този страх се оказа напълно ненужен, още с влизането в стаята, бях посрещната от едни страхотни, усмихнати хора (казвам хора, защото знаем, че са изключителни музиканти), които с готовност и с хумор отговаряха на въпросите ми. Разговорът, както ще

забележите сами малко по-долу, водих предимно със Славчо Николов, но имаше моменти, когато абсолютно всички се включиха и интервюто се превърна в една размяна на мнения и спомени.

Пълна с енергия след тази неочаквана среща, се насочих към основната част на клуб „Нова Хмелнице“, където се намираше сцената и където трескаво се подготвяха за началото на концерта. Първи на сцената излязоха X-Ground, които вече познавате от страниците на това списание. Те подгряха публиката със своето изпълнение, по време, на което залата се запълваше все повече и повече. След тях на сцената излязоха музикантите от Б.Т.Р. Барабаните на Илиян оживяха като легенда, китарите на Иван и Славчо засвириха, както никога

преди, а гласът на Наско със своята сила не остави нито един човек в залата равнодушен. Групата представи много свои песни от новия си албум „Невидими стени“, който излезе през 2018 година, но не разочарова публиката и изпълни едни от най-известните си творби, които през годините се превръщат в незабравими хитове – „Спасение“, „Елмаз и стъкло“, „Несбъдване“, „Цвете от луната“, „Защо“ и много други.

Надали съм била единствената, която си е тръгнала без глас и заредена с положителни емоции. Но с чувство на удовлетворение мога да кажа, че спомените от това преживяване, ще живеят още дълго в мен.

– Г-н Николов, за първи път сте в Прага, макар да сте имали евро-

пейски турнета. Каква е причината досега да не посетите чешката столица и какви са очакванията Ви?

– Аз имам вече наблюдения за публиката тук. Преди година бяхме в Прага с група „Фондацията“ и стана страхотен концерт – много готини хора. Така че се надявам днес да изживеем почти същата емоция, пък може и по-силна, защото представяме новия албум на Б.Т.Р., с който сме много горди и очакваме добра оценка от публиката. Не сме идвали досега в Прага, защото нямаше кой да организира такъв концерт, а сега, в лицето на Иван (Иван Иванов, бел. ред.) имаме наш приятел, който знае как се правят нещата.

– Има ли концерт от България или чужбина, който да е оставил у Вас по-ярък спомен?

– За 26 години има толкова много концерти, които са оставили такива ярки спомени, че не мога да отделя един. Ние, като група, винаги се стремим, независимо пред колко публика свирим, да дадем най-доброто от себе си. И тази вечер ще бъде така.

– Ако информацията ми е правилна, почти всички песни в новия Ви албум – текст и музика – са Ваше дело. Откъде черпите вдъхновение за създаването им?

– Много неща сме преживели с групата – и хубави, и лоши. Изяли сме и солта, и боя, както се разказваше в един виц. Главно това беше вдъхновението, когато правихме албума. Има много лични песни, напр. „Никога преди“ е посветена на Наско, но тя е по-скоро за цялата група. Докато я пишех, ми дойде това: „И падаме, и ставаме...“, наистина си представях пътя, който извървя групата, а освен това, „Никога преди“ е първата група, в която е участвал Наско и затова реших да я посветя на него. Единственият текст, който не съм писал аз, е на песента „Равносметка“. Негов автор е нашият приятел, поетът Александър Петров. Песента е много лична история – историята на актьора Христо Мутафчиев. Повече от 20 години той е голям наш приятел и каквото и да се случи в нашия живот, ние сме заедно. Радвам се, че успях-

Славчо Николов

Атанас Пенев

Илиян Диков

Иван Калфов

ме да направим такава песен. Много, много са заглавията и емоциите, които ни вълнуваха през това време и мисля, че се получи естествен, човешки албум.

– Кои са „невидимите стени“ на Б.Т.Р.?

– Всеки от нас има различна трактовка на това заглавие. Моята идея беше, че „невидимите стени“ са лицемерието, което ни обгражда в обществото. Все повече виждаш хора, които идват и те тупат по рамото, но не знаеш дали е за добро, или за зло. „Невидимите стени“ са и страховете, и ограниченията, които самите ние можем да си поставим. Иван има една трактовка, че „невидимите стени“ са тези, които ни разделят от това да направим нещо много по-хубаво в живота като цяло.

– През годините творчеството Ви се развива и можем да чуем различни стилове. Развива ли се заедно с Вас и публиката Ви? И има ли друга група в България или чужбина, която да е вдъхновила или определила по някакъв начин Вашето звучене?

– Със сигурност, в тийнейджърските ни години всеки от нас е имал фаворитни групи, които е харесвал и уважавал и те са оказали влияние върху нас. Много интересно е, че ние, откакто станаме професионална група, започнахме да слушаме все по-малко и по-малко музика. Преди, като пътувахме, си пускахме някой нов албум на някоя нова група, а сега пътуваме и гледаме да е тихо около нас, за да можем да си говорим и да си почиваме. Разбира се, бих изброил с голяма гордост групите, от които сме се възхищавали: Whitesnake, Judas Priest, Aerosmith, Kiss, Toto, Metallica, Deep Purple. Животът ни се разви така, че свирихме с едни от най-големите си идоли. Глен Хюз (Glenn Hughes) е чест гост на нашите концерти и това лято заедно с него имаме представяне пред 8-хилядна публика на фестивала „Варна мега рок“. Спомням си първия ни концерт с голяма група – подгряхвахме на Iron Maiden – беше невероятно вълнуващо – младежи на по 20 години, а те ни

гледах от страни... А сега, свирим с Глен Хюз, и аз виждам едни дългокоси стоят, но не ги познавам и викам: „Кои са тези навлеци тука?“. Оказа се, че това са Nightwish, пристигнали за концерта, защото са големи фенове на Глен. Стоят и ни гледат как свирим с Deep Purple. Това е смешната страна на нещата, а иначе наш голям приятел е Джон Лоутън (John Lawton) от Uriah Heep, с когото свирим заедно от 2004 г. От 4 години свирим с Tim Ripper Ripгър от Judas Priest, предстои концерт с Джо Лин Търнър (Joe Lynn Turner). Говорили сме си, че, ако някой през 1988 г. ни беше казал, че ние ще свирим с тези имена, щяхме да отговорим: „А, бе, ти луд ли си?“

– Имате ли вечно любима песен от Вашия собствен репертоар?

– Оказа се, че от новия ни албум всеки има любима песен – Иван харесва „Тези дни“, Наско – „Никога преди“, Илиян – „Подземните реки“, аз – може би – „Ела“, която е много емоционална песен, писана по специален повод.

– А от старите Ви албуми?

– Е, от тях всичките (смях).

– Вие сте група, която пленява сърцата на феновете си, остава там завинаги. Редици поколения са израснали с песните Ви. Каква е според вас причината за тази несгиваща любов и за разнородната Ви публика?

– Това, че останахме истински и никога не сме я разочаровали. Последните концерти ни правят много горди и щастливи. Между другото, понеже споменахте, че сте от този град, на 6 март бяхме в Габрово. Пълна зала, бяха дошли много хора от Севлиево и най-хубавото, което нас страшно ни радва – бяха дошли много ученици, а родителите бяха довели и малките си деца. С новия си албум привлякохме много млада аудитория. Смятам, че една група върви и остарява с феновете си, и феновете покрай нея. Имаме момичета, които бяха деца, сега са на по 40 и отгоре, и продължават да идват, имаме и момчета, разбира се. Много от тях са се събрали именно на наши кон-

Гласът на Наско и китарите на Славчо и Иван не оставиха никого безразличен

Всеки искаше да увековечи на снимка историческия концерт

Аплодисменти за любимите изпълнители и любимите песни

церти, влюбили са се и са създали семейства. Миналата година имаме концерт в Кувейт и момчето, което го организира, ни разказа романтична история: преди години поканил своя колежка на наш концерт. Тя, оперна певица, отначало била скептична, но той я убедил. Събитието трябваше да се състои на централния площад, но

заваля пороен дъжд и набързо прехвърлиха концерта в залата на театъра. Кой разбрал, кой не, в залата бяха петдесетина души. Тогава Наско запява „Хей, момиче“, поглежда го и казва: „Ами, прегърни го това хубаво момиче!“. И така момчето се престрашило, влюбили се и създали семейство. Щастливи сме от този факт! ♦